

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: Y. N.
státní příslušnost: X
X
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
Zárubova 506/4, 142 00 Praha 12 – Kamýk

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-1092/ZA-ZA11-K01-2022,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud se musel vypořádat s otázkou, zda skutečnosti, které žalobce uvedl – problémy ruské národnostní menšiny, které se podle něj zintenzivnily

po začátku války na Ukrajině –, neměly žalovaného vést k opětovnému věcnému posouzení jeho žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. První žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal v červenci roku 2020. Jako důvod uvedl, že mu v případě návratu do Kazachstánu hrozí uvěznění za neabsolvování vojenské služby. Anebo jej pošlou do armády. Coby etnický Rus se obával šikany, která je v armádě rozšířená. Žalobce také mluvil o silném nacionalismu a diskriminaci Rusů v Kazachstánu. On sám neumí kazašsky a lidé s ním nechtějí mluvit rusky. Viděl video, na kterém někdo přišel do lékárny, lékárník mluvil rusky a zákazník mu sdělil, že má mluvit kazašsky. Podobných situací je tam hodně. Žalobce již ve vlasti nikoho nemá. Jeho rodiče se odstěhovali do Ruska. On sám tam nevlastní žádný majetek. Nemá se kam vrátit.
3. Žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Žalobce poté neuspěl ani se žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 Az 18/2021-27. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 28. 11. 2022, č. j. 4 Azs 142/2022-32.
4. Dne 15. 12. 2022 žalobce podal opakovanou žádost. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že začátkem roku 2022 se v Praze zúčastnil demonstrace na podporu Kazachů, kteří musí v Kazachstánu žít pod současnou vládou. V lednu 2022 se demonstrovalo i v Kazachstánu proti vládě a růstu cen. Několik demonstrantů tam umřelo, zasahovala policie a usmířit demonstranty pak přijeli ruští vojáci. Konkrétně k důvodům podání nové žádosti uvedl, že v Česku žije od svých 18 let, mluví česky, podniká zde a chtěl by tu zůstat. V Kazachstánu nikoho nemá, rodiče žijí v Rusku. Po začátku války na Ukrajině se v Kazachstánu zhoršila situace ohledně nacionalismu. Už v době, kdy tam žalobce žil, byli Kazaši proti Rusům. Prodavač v obchodě s ním nechtěl mluvit rusky. Nyní nacionalisté organizují akce, chodí po městě a kontrolují, zda všichni mluví kazašsky. Pokud ne, tak lidi bijí. Děje se to po celém Kazachstánu. Policie to neřeší.
5. V průběhu řízení žalovaný žalobce třikrát seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí (ve dnech 24. 1. 2023, 26. 6. 2023 a 3. 6. 2024). Žalobce poté ve svých vyjádřeních vždy doložil žalovanému různé zdroje, které podle něj prokazují, že Rusové čelí v Kazachstánu pronásledování a že vztahy mezi těmito zeměmi se dramaticky zhoršují. Podklady, které shromáždil žalovaný, nebyly dostatečně aktuální a nezohledňovaly skutečné dění.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-1092/ZA-ZA11-K01-2022 („rozhodnutí žalovaného“), shledal opakovanou žádost žalobce nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle jeho § 25 písm. i) zastavil. Neshledal důvody pro nové posouzení žádosti. Důvody, které žalobce v novém řízení uváděl, se podle žalovaného nelišily od důvodů, o které opíral svou první žádost. Shromážděné informace o zemi původu nepotvrzují, že by se v souvislosti s válkou na Ukrajině a rozšířením nacionalismu v Kazachstánu zhoršila situace etnických Rusů do té míry, že by bylo třeba znovu meritorně posoudit opakovanou žádost žalobce.
7. Žalovaný odkázal na *Informaci OAMP – Kazachstán – Etnická menšina Rusů v Kazachstánu* z ledna 2023, ze které podle něj neplynou žádné informace o vážném, cíleném a systematickém porušování lidských práv či diskriminaci z důvodu národnosti. Je pravdou, že na severu země se do povědomí dostaly tzv. jazykové hlídky označované jako X. Nejedná

se však o masový jev. Tuto problematiku navíc zdůrazňují hlavně ruská média. Kazašské úřady se proti otevřenému nacionalismu stavěly.

8. Ruský jazyk je podle ústavy rovnocenným s kazašským jazykem. Všechny státní instituce mají povinnost mít webové stránky nejenom v kazaštině, ale i v ruštině. Podobná praxe se rozšířila i v soukromém sektoru. Ruština si udržuje převahu v kulturní produkci a je více rozšířená i obecně mezi obyvatelstvem. Shromážděné informace tak nepotvrzují obavy žalobce.
9. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by jeho informace nebyly aktuální. Naopak, mnohé ze zpráv, které doložil sám žalobce, jsou z let 2008, 2012 nebo 2015. Jiné zase nepocházejí z relevantních zdrojů. Za ty nelze považovat ruské stránky nebo *TikTok*. Některé z těchto informací jsou pak v souladu s tím, co zjistil žalovaný. Informují např. o snížení počtu Rusů v Kazachstánu od vzniku samostatné republiky anebo o tom, že události z ledna 2022 situaci Rusů v Kazachstánu nijak výrazně nezasáhly. Obsahují také informace o jazykových hlídkách, ke kterým se žalovaný vyjádřil. Jiné články jsou pouze komentáře vnitropolitické situace, kterou žalovaný obecně nezpochybňuje. Byť v Kazachstánu může docházet k různým problematickým případům v oblasti dodržování lidských práv, žalobcem doložené informace se jej konkrétně nijak netýkají. Neprokazují, že by ruská menšina čelila systematickému pronásledování. Situace v ruské menšině v Kazachstánu se tedy od podání předchozí žádosti zásadně nezměnila. Nebyl zde proto důvod pro opakované posouzení jeho žádosti.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. **Žalobce** namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Žalovaný se vůbec nezabýval žalobcem uváděnými důvody žádosti o mezinárodní ochranu, přestože řízení trvalo více než rok a půl. Žalobce přitom uváděl konkrétní relevantní důvody, související s jeho ruskou národností, pro které se návratu do vlasti obává. Kazašské orgány nedokážou zajistit ochranu svých obyvatel. Tato tvrzení však žalovaný ve svém rozhodnutí prakticky ignoroval.
11. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89, žalobce namítá, že pokud žadatel v řízení uvede skutečnosti, které by potenciálně mohly nasvědčovat tomu, že zemi původu opustil pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, pak má žalovaný povinnost zjišťovat skutkový stav takovým způsobem, aby odstranil nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu. Takto ale žalovaný nepostupoval. Pohovor vedl pouze obecně a nijak nepracoval s informacemi o perzekuci etnických Rusů. V rozporu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. 6 Azs 50/2003) při hodnocení důkazů nevzal v úvahu způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Pak ale nemohl řádně zjistit skutkový stav. Žalobce nerozumí tomu, proč řízení trvalo tak dlouho, aniž by jej žalovaný opakovaně vyslechnul.
12. Informace OAMP a českého Ministerstva zahraničních věcí nejsou bez aplikace na aktuální situaci žalobce dostačující. Součástí podkladů nejsou žádné konkrétní zprávy o následcích nenastoupení v návaznosti na povolávací rozkaz, situaci v ukrajinských vojenských věznicích (sic!) či konkrétní situaci v bydlišti žalobce. Žalovaný naopak žalobce seznamoval s podklady, které nakonec ani nepoužil pro své rozhodnutí. Takový postup je nezákonný.

13. Zcela nedostatečně žalovaný odůvodnil neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Odmítl existenci jakékoli sociální skupiny, kam by měl žadatel spadat, nebo vážné újmy, která by mu z tohoto titulu hrozila. Žalobce cituje z pasáže příručky UNHCR týkající se rozložení důkazního břemene v azylovém řízení. Zdůrazňuje, že je to právě žalovaný, který disponuje rozsáhlým aparátem určeným ke zjišťování relevantních informací o zemi původu. Je proto jeho úkolem, aby si v případě pochybností o žadatelem uváděných důvodech obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda tvrzené skutečnosti mohou či nemohou nastat. Případně má vyzvat žadatele k jejich náležitému prokázání.
14. Ani neudělení doplňkové ochrany žalovaný řádně nezdůvodnil. Není jasné, kterou z podmínek žalobce nesplnil. Žalobce v této souvislosti odkazuje na judikaturu týkající se správního uvážení a zdůrazňuje, že i správní uvážení musí probíhat v zákonných mezích a limituje jej zákaz libovůle a zneužití. Těmto požadavkům rozhodnutí žalovaného neodpovídá.
15. Žalovaný porušil § 23c písm. c) zákona o azylu, protože nevycházel z dostatečně přesných a aktuálních informací o zemi původu. Rozhodnutí žalovaného také nebere v potaz aktuální vývoj situace v Kazachstánu. Je proto nepřezkoumatelné a nezákonné.
16. Žalobce odkazuje na zásadu *v pochybnostech ve prospěch žadatele* a připomíná, že v azylovém řízení se uplatňuje důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný v tomto případě nepostupoval v souladu s těmito zásadami a důkazní břemeno vychýlil výrazně v neprospěch žalobce, po kterém požaduje prokázání výrazné pravděpodobnosti existujícího (nikoli hrozícího, jak vyžaduje zákon) nebezpečí porušení mezinárodních závazků.
17. Správní orgán má povinnost posoudit žádost podle jejího obsahu, nikoli formálního označení. Příslušná forma mezinárodní ochrany se cizinci udělí, pokud se v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjistí, že cizinec splňuje stanovené podmínky. Pokud tedy v případě žalobce neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měl zkoumat, zda žalobce nesplnil podmínky pro udělení jiné formy mezinárodní ochrany, včetně humanitárního azylu.
18. **Žalovaný** v reakci na žalobu uvádí, že se v případě žalobce jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou staví na stejných důvodech jako tu první. Podstatná část žalobních bodů je nepřiléhavá. Žalobce pomíjí skutečnost, že jde o opakovanou žádost. Ostatní námitky pak nezohledňují obsah rozhodnutí, ve kterém se žalovaný otázkou rusofobie podrobně zabýval.
19. Tvrzení, kterými chce žalobce doložit svou opakovanou žádost, nepodporují ani jím doložené zprávy a články o zemi původu. Jsou buďto staré více než desetiletí, nebo se konkrétním obávám žalobce z rusofobie vůbec nevěnují, případně jeho obavy nepotvrzují. Co se týče délky řízení, žalovaný svůj postup adekvátně vysvětlil. Ty zprávy, které žalovaný nakonec pro vydání rozhodnutí nevyužil, nahradil jejich aktuálnější verzí a žalobce s nimi seznámil. Ve zbytku žalovaný odkázal na své rozhodnutí.

IV. Hodnocení věci soudem

20. Žaloba *není důvodná*.
21. Soud předesílá, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný má pravdu, že *velká část žalobních námitek míří zcela mimo terč*. Nezohledňují totiž, že *žalovaný neposuzoval, zda žalobce splňuje či nesplňuje*

podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany, jak by tomu bylo v případě řízení o první žádosti.

22. Obecné zásady azylové řízení, na které žalobce odkazuje ve své žalobě, jako jsou specifické rozložení důkazního břemene, důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti nebo povinnost postupovat v pochybnostech ve prospěch žadatele, se v řízení o opakované žádosti neuplatní. Žalovaný má za úkol pouze posoudit, zda je opakovaná žádost přípustná. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
23. Pokud žalovaný dojde k závěru, že opakovaná žádost přípustná není, již dále neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Z toho důvodu nemohou obstát námitky, kterými žalobce poukazuje na to, že žalovaný se nezabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobci, případně jinými formami mezinárodní ochrany, jako je humanitární azyl.
24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19). V tomto případě ovšem skutečně nevystaly takové nové skutečnosti, které měly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
25. Žalobce opírá svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu o obavy související z jeho ruskou národností. Stejně obavy však uplatňoval již v rámci své první žádosti. Žalovaný a poté i krajský a Nejvyšší správní soud je nepovažovali za odůvodněné s ohledem na situaci v zemi původu. To ještě samo o sobě nemusí znamenat nepřijatelnost opakované žádosti. Opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu by bylo třeba znovu meritorně posoudit, pokud by se skutečně ukázalo, že se situace ruské menšiny žijící v Kazachstánu se v meziobdobí *změnila* – do té míry, že by *nově* nasvědčovala hrozbě pronásledování žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. To se však nestalo.
26. V azylovém řízení nese břemeno tvrzení výhradně žadatel. Je tedy na něm, aby uvedl takové skutečnosti, které mohou svědčit o tom, že mu v případě návratu do vlasti hrozí jednání zakládající pronásledování nebo vážnou újmu. To platí tím spíše v řízení o opakované žádosti, kde se obvykle se žadatelem neprovádí pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu].

27. Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že s ním žalovaný vedl pohovor příliš povrchně. Žádný pohovor se ním totiž nevedl. Žalobce jen poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu (§ 10 zákona o azylu). V rámci tohoto úkonu měl prostor sdělit důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti. Mluvil přitom pouze obecně o zhoršení situace etnických Rusů v souvislosti se začátkem války na Ukrajině. Tato situace se však žalobce z povahy věci nemohla nijak přímo dotknout, protože v té době již několik let žil v Česku. Žalovaný proto neměl důvod vést se žalobcem pohovor a doptávat se jej na jakékoliv podrobnosti. Nebylo to nezbytné ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu stačilo, že si žalovaný obstaral informace o zemi původu týkající se situace ruské menšiny. Obavy žalobce totiž nepramenily z jeho osobní zkušenosti, ale z informací, které čerpal na sociálních sítích nebo od svých známých.
28. Obecně je pravdou, že v azylovém řízení není zcela rozhodné to, co žadatel prožil v minulosti, ale naopak to, co by mu hrozilo v případě návratu do vlasti. Právě k posouzení této hrozby slouží informace o zemi původu, které musí být aktuální, přesné a z různých zdrojů [§ 23c písm. c) zákona o azylu]. Pokud pak žadatel tvrdí, že jeho obavy plynou z obecného přístupu k ruské menšině, aniž by on sám v této souvislosti v minulosti čelil pronásledování nebo vážné újmě či jejich přímé hrozbě, pak je důležité zejména to, co dostupné informace o zemi původu hovoří o osobách v podobném postavení.
29. Tvrzení žalobce o problémech etnických Rusů by potenciálně měly relevanci z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany, pouze pokud by zprávy o zemi původu ukázaly, že nyní tato národnostní skupina jako celek buď může být terčem pronásledování ze strany státních orgánů anebo že této skupině státní orgány nechtějí nebo nedokáží poskytnout ochranu před jednáním soukromých osob. V takovém případě by zde jistě byl prostor pro nové meritorní posouzení opakované žádosti žalobce. Taková závažná zjištění však z informací o zemi původu dostupných ve správním spisu neplynou.
30. Žalovaný se otázce zacházení s příslušníky ruské národnostní menšiny ve svém rozhodnutí podrobně zabýval. Soud proto příliš nerozumí námitce, která tvrdí, že žalovaný tuto otázku zcela pominul. Žalovaný naopak s odkazem na konkrétní informace ve spisu vysvětlil, proč se nedomnívá, že by se situace této menšiny za poslední dobu zhoršila tak, že by se dalo mluvit o pronásledování.
31. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce poukazoval konkrétně na to, že nacionalisté organizují různé akce, během kterých chodí po městě a kontrolují, zda všichni – jak v práci, tak v obchodech nebo na ulici – mluví kazašsky. A pokud ne, tak je bijí. Kazašská policie to podle žalobce neřeší. Tyto informace žalobce čerpal ze sociálních sítí.
32. Tomuto problému se informace o zemi původu, které žalovaný shromáždil, adresně věnují. Konkrétně *Informace OAMP: Kazachstán, Etnická menšina Rusů v Kazachstánu* ze dne 31. 1. 2023 zmiňuje, že tzv. jazykové hlídky se dostaly do povědomí zejména na severu země. Stál za nimi etnický K. a blogger K. A. Při těchto hlídkách požadoval na úřadech nebo v obchodech, aby se s ním komunikovalo v kazaštině. V srpnu 2021 ho úřady obvinily z rozdmýchávání etnické nenávisti a následně uprchl na Ukrajinu. Kazašské úřady se podle této informace stavěly proti otevřenému kazašskému nacionalismu. Navíc tyto jazykové hlídky neměly masový charakter a větší pozornost jim věnovala zejména ruská média. Žalovaný tedy na podkladě informací o zemi původu vyvrátil tvrzení o tom, že jazykové

hlídky představovaly natolik vážný problém, jak jej prezentoval žalobce. Zároveň je zřejmé, že není pravdou, že by se státní orgány tímto problémem vůbec nezabývaly.

33. Ve svých vyjádřeních k podkladům pro rozhodnutí pak žalobce pouze obecně mluví o zhoršení vztahů mezi Kazachstánem a Ruskem. Tvrdí, že dochází k systematické perzekuci ruské etnické menšiny. To se snažil doložit odkazem na několik internetových článků, které žalovanému poskytl formou pouhého odkazu, aniž by ve svém podání jakkoli specifikoval, co z toho kterého článku považuje pro svůj případ za podstatné. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se žalovaný přesto s těmito články za pomoci internetového překladače seznámil a podrobně odůvodnil, proč z nich nevycházel. Uvedl, že některé články jsou příliš zastaralé, jiné pocházejí z neobjektivních zdrojů a další nemají relevanci, protože pouze popisují aktuální mezinárodně politickou situaci.
34. Žalobce tak bez jakýchkoli konkrétních argumentů namítá, že informace, které žalovaný shromáždil, nejsou dostatečně aktuální ani přesné. Soudu však z žaloby vůbec není jasné, proč. Žalobce k důkazu nenavrhl žádné aktuálnější zdroje, které by potvrzovaly jeho teze o perzekuci Rusů v Kazachstánu a které by naopak vyvracely závěry žalovaného. Ani nijak blíže nespecifikoval, proč jsou podle něj informace obsažené ve správním spisu nedostatečné – co v nich chybí, co konkrétně nezohledňují a co z aktuální situace v Kazachstánu nereflktují. Námitky, které žalobce vůči závěrům žalovaného vznáší ve své žalobě, představují pouze jeho subjektivně odlišný pohled na věc. S konkrétními závěry žalovaného podloženými odkazy na informace o zemi původu však žalobce nijak věcně nepolemizuje, ani neodkazuje na žádné konkrétní zdroje, které by žalobcův názor podporovaly.
35. Žalovaný zároveň neměl důvod shromažďovat si informace týkající se následků nenastoupení na základní vojenskou službu ani situaci v kazašských vojenských věznicích, jak žalobce stručně namítá. O tyto důvody svou opakovanou žádost neopíral. Mluvil pouze o obavách souvisejících s jeho ruskou národností. Rozsah, v jakém má žalovaný povinnost obstarat si informace o zemi původu, přitom určují zejména tvrzení samotného žadatele. Žalovanému proto nelze vytýkat, že si neobstaral informace o problematice, kterou sám žadatel do řízení nevtáhl.
36. Nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud žalobce seznámil s podklady, které nakonec pro rozhodnutí ani nepoužil. Vzhledem k tomu, že řízení trvalo delší dobu (k tomu viz bod 37 níže), některé z podkladů, s nimiž žalovaný žalobce původně seznámil, nebylo možné použít pro jejich neaktuálnost. Proto je nahradil aktuálnějšími informacemi. Soudu není jasné, jak by žalovaný tímto postupem mohl žalobce zkrátit na jeho procesních právech. Jedná se naopak o žádoucí postup.
37. Co se týče délky řízení, je pravdou, že žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Ta podle § 27 odst. 1 zákona o azylu činí šest měsíců ode dne poskytnutí údajů k žádosti a výjimečně ji lze prodloužit. Žalovaný žalobce třikrát vyrozuměl o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Nejprve přípisem ze dne 13. 6. 2023 prodloužil lhůtu do 20. 8. 2023. Jako důvod uvedl, že správní orgán dokončuje shromažďování nově přidáných podkladů pro vydání rozhodnutí. Následně dne 20. 11. 2023 a 6. 3. 2024 žalovaný prodloužil lhůtu s odůvodněním, že s ohledem na válku na Ukrajině došlo ke zvýšení počtu posuzovaných žádostí o mezinárodní ochranu a tyto je třeba řešit prioritně.
38. Zákon o azylu v § 27 odst. 2 písm. b) umožňuje prodloužit základní šestiměsíční lhůtu až o devět měsíců, pokud je současně podán velký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný však o žádosti žalobce rozhodoval déle než 15 měsíců (žalobce poskytl údaje k žádosti dne 20. 12. 2022 a žalovaný vydal rozhodnutí až dne 25. 6. 2024). Navíc první důvod, pro který lhůtu prodloužil, nemá žádnou oporu v zákoně. Shromažďování podkladů pro rozhodnutí je standardním správním úkonem, který by žalovaný měl stihnout v rámci zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Nicméně to, že žalovaný tuto zákonnou lhůtu překročil, nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalobce měl možnost bránit se ve správním řízení prostředky na ochranu proti nečinnosti.

39. Žalovaný tedy dostatečně vyhověl požadavkům, které judikatura klade na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. *Žalobce totiž opravdu oproti své předchozí žádosti netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany.* Lze proto konstatovat, že nesplnil podmínky pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný postupoval správně, pokud jeho opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.
40. Soud lidsky rozumí tomu, že pro žalobce, který zde žije již několik let a v zemi původu mu nezůstaly žádné rodinné vazby, může být návrat do vlasti nepředstavitelný. Podmínky pro získání mezinárodní ochrany jsou však poměrně přísné a žalobce je nesplnil. Bude proto muset hledat jiné zákonné cesty, jak v Česku zůstat, byť mohou být komplikované a žalobce se zřejmě nevyhne tomu, aby alespoň na nějakou dobu Česko opustil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
42. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 19. září 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce